

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

..... Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Ο Πέτρος και η Άγνολέλλα. Ένα φλογερό αίσημα. Οι Βοσκωμάτζι άρνούνται νά ένώσουν τούς δύο νέους. Η φυγή τών έρωτευμένων. Όπου χάνουν τó δρόμο. Ο Πέτρος συλλαμβάνεται ώς κατάσκοπος. Στην κρεμάλα!... Πώς εσώθη. Οί άπέ μηχανής... Ληστές. Η περιπέτεια της Άγνολέλλας. Πώς γλιτώνει από τούς ληστές. Τά μαρτύρια του Πέτρου. Νύχτα στό δάσος. Οί λύκοι. Μιά ανατριχιαστική σκηνή. Ο γάμος τών δύο έρωτευμένων, κτλ. κτλ.

ΑΤΑ τά τέλη του 17ου αιώνος ζούσε στη Ρώμη ένας νέος είνενοους καταγωγής, όνομαζόμενος Πέτρος Βοσκωμάτζι, ό όποιος άγατούσε κάποια ήρωιστάτη και παλιή χαριτωμένη νέα, την Άγνολέλλα, κόρη του Γυλιούζο Σαούτ, άσχημου άσπου οικογενειαρχού.

Η Άγνολέλλα δέν άργησε ν' άντιληφθί τó φλογερό αίσημα του νέου και άνταποκρίθη σ' αυτό. Τόν Πέτρο έμως δέν τόν ίκανοποιούσε καθόλου ή πλατωνική αυτή άγάπη και άποφάσισε νά ζητήσει τή λατρευτική του από τούς γονείς της, γιά σύζυγό του. Άλλά μόλις έμαθαν τó διάδημα του αυτό οι γονείς του, τού έσκαιαν άδύστηρες παρατηρήσεις και συγχρόνως μίμνησαν σπόν Σαούτ, ότι άν τυχόν έπραγματωποιείτο ό γάμος της κόρης του με τó νέο, αυτοί δέν ήσαν διατεθειμένοι, με κανέναν τρόπο, νά τόν άναγνωρίσουν.

Ο Πέτρος Βοσκωμάτζι, βλέποντας πλέον ότι ή έπαθμία του δέν μπορούσε νά εκπληρωθί, λόγω της άήθειας τών γονέων του, άποφάσισε ν' άπαύξει την Άγνολέλλα και συμφώνησε μαζί της, μιά μέρα πού καθόντουσαν σπόν κήπο τού σπιτιού της, νά φύγουν από τή Ρώμη.

Άφου λοιπόν έτοιμάσε τά της άταγωγής, σημάδεψε ένα κρυφί τολύ νωρίς, καθάλλεξαν με τήν άγατημένη του σε δύο άλογα και πήσαν τó δρόμο πού έφερανε προς τήν Άλιάνη, όπου ό Πέτρος είχε μερικούς έμπιστους φίλους του.

Δέν ήξεραν όμως καλά τó δρόμο κ' όταν άπομακρύνθηκαν όχτώ περίπου μίλια άπ' τή Ρώμη, άντι νά στρίψουν προς τά δεξιά, τράβηξαν άριστέρα και ίσως άπό κάποιου ήρωα στοιματίσαν μπροστά σ' ένα φρούριο, άπ' τó όποιο, μόλις τούς είδαν, πετάχτηκαν έξω και μιά δεκαριά στρατιώτες.

Η Άγνολέλλα άμα αντίκρισε τούς στρατιώτες εκείνους, φοβήθηκε μήπως τήν αϊμαλωτίσουν μαζί με τόν άγατημένο της και, καλώντας τόν Πέτρο νά τήν ακολουθήσει, κέντησε δυνατά με τούς περυσιστήρες τó άλογο της και ώρμησε άδιάλεκτα προς τó γειτονικό δάσος.

Ο Πέτρος όμως δέν είχε τήν έτοιμότητα νά ένεργήσθι όπως αυτή και πριν άκόμα προφάση νά τρέξθι ζοπίως της, πίστησε από τούς στρατιώτες, ό όποιοι τόν κατέβασαν άπ' τ' άλογο του και τόν υπέβαλαν σε άνάκριση, νομιμώντας τον γιά κατάσκοπο.

Ο Πέτρος, μη θέλωντας νά πούσθι πού είπε και πού πήγαμε με τή νέα, μετέδρασε, έξεταζόμενος τά λόγια του και ένάγχισε τις ύποψίες τούς. Κατόν αυτοί, οι στρατιώτες άποφάσισαν νά τού πάρουν τó άλογο και τά ρούχα του και νά τόν κρεμάσουν σε μιά από τις γήνω βελανιδίες!

Καθώς όμως ό Πέτρος έβγαζε τά ρούχα του, βέβαιος ότι είχε φτάσει ή τελευταία του ώρα, πετάχτηκαν άπ' τó κοντινό δάσος είκοσι ληστές, οι όποιοι έπετέθησαν κατά τών στρατιωτών και άρχισαν νά μάχονται μεταξύ τους με λύσσα.

Ο δυστυχισμένος Πέτρος, βλέποντας ότι γλιτώνει ένα άνέλπιστα από τήν κρεμάλα, βρήκε καιρό νά πήδησθι πάνω σ' άλογο του και νά πάσθι τόν ίδιο δρόμο πού πήρε φεύγοντας από άλλου ή άγατημένη του.

Στό μέρος όμως όπου πήγαμε, δέν ύπάρχει ούτε δρόμος, ούτε μονοπάτι κ' ό Πέτρος, μη μπορώντας νά βρή

τή συντροφιά του, άγχισε νά κλείη και νά γωνιάη έδώ κ' εκεί, καλώντας τήν με τ' όνομά της.

Επειδή όμως δέν έτοιμανε άπάντηση από πουθενά, προχωρούσε όλοένα, φωνάζοντας τήν Άγνολέλλα, όσπου άπόμακε και σιάτηρε σ' ένα μέρος, γεμάτος άπελπισία.

Είχε νύχτωσει πιά... Κι' ό Πέτρος, μίν έχοντας τί άλλο καλύτερο νά κάνει, βρήκε μιά ψηλή βελανιδιά, έδωσε εκεί τó ζώο του κ' άνέθηκε νά κοιμηθί επάνω σ' αυτή, γιά μεγαλείτερη ασφάλεια του.

Σε λίγο πρόβαλε ή σελήνη. Ο νέος πού έμενε άγρυπνος, γιαν φρόδαν μήπως τόν πάρη ό ύπνος και πέση κάτω από τó δέντρο και σκοτωθί, έσπάρχησε νά καλή τήν άγατημένη του...

Όσο γιά τήν Άγνολέλλα, άφου υπερδέυτηκε κ' αυτή μέσα στή άνέραστο εκείνο δάσος, τριγύριζε άσκοπα όλη τήν ημέρα έδώ κ' εκεί, καλώντας τó χαμένο της φίλο και ζητώντας νά βρή μονοπάτι και νά βγθί έξω άπ' τó λαβύρινθο τών δέντρων.

Επί τέλους, κατά τó δειλιό, κατόρθωσε ν' ανακαλύψθι ένα δρομάκο και, ακολουθώντας τον, είδε μερικά, ίσως άπό πορεία δύο περίπου μίλιων, μιά κατοικία.

Τράβηξε λοιπόν γρήγορα προς τó σπίτινά αυτό, όπου βρήκε ένα γέρο και μιά γοργί, σπύδες άκούσις διηγήθησε κλαιώντας, ότι είχε χάσει τó σινοδό της μέσα στό δάσος. Κατόν τούς ρώτησε άν άπέιχε καλύ ή Άλιάνη.

Οι γέροι της άποκρίθηκαν, ότι ή πόλι αυτή βρισκόταν σ' άπόσταση δώδεκα μίλιων και ότι ήταν άδύνατο νά φτάσθι εκεί πριν νύχτωσθι. Τότε ή νέα τούς παρακάλεσε, επειδή δέν είχε νά μείνη σε κανένα άλλο μέρος, νά τής επιτρέψουν νά περάσθι τή νύχτα στό σπίτι τους, άπ' όπου σκόπευε νά φύγη κατά τά ξημερώματα.

Με μεγάλη μας ενθουσίαση, κόρη μου, δεχόμαστε νά σε φιλοξενήσουμε, της άπάντησε ό γέρος, αλλά από δύο περσόν κάθε τόσο άνθρωποι του σκοινού και τού παλιού και μιάς προξενίου μεγάλης ήμεις. Αν λοιπόν περάσουν άπόψε τίποτε τέτοιο, βλέποντας σε τόσο νέα και θωμα, μισούν νά σοί κάνουν κανένα κακό, χωρίς έμεις νά μυστε σε θέσι νά σε βοηθήσουμε. Σοβ τά λέω αυτά γιά νά τά ξέρης από πριν και νά μίν έγης ίσως παράνομα μαζί μας.

Η Άγνολέλλα τράμαξε ακούγοντας τά λόγια τού γέρου. Άλλά επειδή δέν είχε τί άλλο καλύτερο νά κάνει, άποφάσισε νά μείνη μαζί τους, προτιμώντας νά κοιμηθώθι άπ' τούς ληστές, παρά νά κατασπαράξθι από τά θηρία τού δάσους.

Άρρησε λοιπόν στήν αλή τ' άλογό της, έφαγε λίγο άπ' τó λιτό δείπνο τών δυό γερόντων κ' έκειτα πλάγιασε τυμένη όπως ήταν σ' ένα φτωχικό κρεβάτι, κλαιώντας κ' αναστενάζοντας γιά τήν τύχη τού άγατημένου της Πέτρου.

Κατά τά ξημερώματα ή Άγνολέλλα άκουσε ποδοβολήτ έξω άπ' τó σπίτι και κατάλαβε πώς πληθαίνουν ληστές. Χωρίς νά χάσθι καιρό τότε, σημάθηκε άμέσως άπ' τó κρεβάτι της, πήδησε έξω από ένα παράθυρο και κούρτησε άνάμεσα σε μερικά χορτάρια.

Μόλις πρόφτασε νά κρυφθί εκεί και παρουσιάστηκαν όχτώ—δέκα ληστές. Άνωξαν τó σπίτι, έζήτησαν τούς γέρους και τούς ρώτησαν τίνος ήταν τó άλογο πού βρισκότανε δεμένο στήν αλή.

Εδώ δέν ύπάρχει κανένας άλλος από μιάς, άποκρίθηκε ό γέρος, ό όποιος άνεληφθη τήν έξαφάνισή της νέας. Τό άλογο φαίνεται ότι έφυγε από κάπου και μιάς ήθελε δά από χτές τó βράδυ και γιά νά μίν τó φάν οι λύκοι τó δάσαμε στήν αλή.

Οι ληστές πίστεψαν τά λόγια τού γέρου, μπήκαν στό σπίτι, έψήσαν τά κρεβάτια που έφεραν μαζί τους, έφαγαν, έπαιαν και φεύγοντας φρόντισαν νά πάρουν μαζί τους και τó άλογο της νέας.

Όταν έφυγαν οι ληστές, ή Άγνολέλλα βγήκε από τó σπορ τών χορταριών, όπου είχε καταφύγει, ενθουσιάζοντας τó Θεό γιά τή σωτηρία της. Οι γέροι τότε της έρρώτεσαν, έπει

Μιά μέρα πού καθόντουσαν σπόν κήπο, συμφώνησαν νά φύγουν από τή Ρώμη...

δή δεν είχε άλογο, να τη συνοδεύουν ως ένα άλλο φρούριο, το οποίο άπειρα πέπτε μίλλια από κει και στο άλλο θάβρισε κάθε περιποίηση και ζώο για να φράση στην 'Αλγύνα.

Η 'Αγνολέλλα δέχτηκε κ' έτσι, κοντά το μεσημέρι, έφτασαν στο φρούριο αυτό, στο οποίο ήταν διοικήτης ένας γενναίος εὐπατριδής, ονομαζόμενος Λέλλο. Ο Λέλλο και η σύζυγός του δέχτηκαν την 'Αγνολέλλα με καλωσύνη στο σπίτι τους. Τότε η νέα ξεθάφτηκε και τους διηγήθηκε όλη της την περιπέτεια και τον χαμό του Πέτρου. Ο Λέλλο, ο οποίος έτυχε να είναι φίλος του αγαπημένου της 'Αγνολέλλας, λυπήθηκε πολύ, μαθαίνοντας τι είχε συμβεί στον Πέτρο Βοκακιότι. Τι μπορούσε όμως να κάνει πελά για το χαμένο φίλο του, τον οποίο θεωρούσαν νεκρό; 'Υποσχέθηκαν λοιπόν στην 'Αγνολέλλα να την κρατήσουν σπίτι τους άσπου να βρούν άσφαλτες μέσον για να τη στείλουν στη Ρώμη.

Άς επανέλθουμε τώρα στον Πέτρο Βοκακιότι. Όπως είδαμε παραπάνω, ο άτυχος νέος μόλις νύχτισε, έδωσε το άλογο του σε μία βαλανιδιά κ' ανέβρισε επάνω σ' αυτή για να προφυλαχθή απ' τα θηρία του δάσους.

Κοντά τα μεσάνυχτα όμως, ενώ τα μάτια του σφαλιόσαν από τη νύχτα, είδε έξω από τον φάρο του φεγγαρόγαμο κάμαμα εικοσακάι λίκους να τριγυρίζουν το δέντρο, πάνω στο οποίο βροζαίνον και να τσιμίζονται να έπεσθουν έναντιον του άλόγου του.

Το δούτηχο ζώο κυπάλαβε τον τρομερό κίνδυνο και χρομέτιζε άγρια, ζυγώντας να σπάση το σχοινί, με το οποίο ήταν δεμένο. Μά το σχοινί ήταν γερό και σε μία στιγμή οι λίκου ριχτήσαν με ούρλιαχτά έναντιον του. Το κακότιχο ζώο υπερασπίστηκε τον έαυτο του για πολλή ώρα με θαυμαστές και κλοποσιές, μά κατεβήθη επί τέλους και κατεσπαράχθη από τους λίκους, οι όποιοι έφυγαν από το μέρος αυτό κοντά το ξημέρωμα, αφήνοντας πίσω τα γυνιά κόκαλα του άλόγου!

Ο Πέτρος, ο όποιος παρέστη άφρονος μάρτυς της τρομερής αυτής σκηνής, επειδή δεν μπορούσε να ύπομείνη περισσότερο το κριό, κατέβρισε από το δέντρο το πρωί με χίλιες προφυλάξεις και διευτύχη πρός ένα μέρος, όπου είχε δει τη νύχτα μία μεγάλη φωτιά άναμμένη.

Έκει βρήκε μερικους τσιπανήδες, οι όποιοι, άφου του έδωσαν να φράη και τον έβαλαν κοντά στη φωτιά να ζεσταθή, συγκινήθηκαν απ' την περιπετειώδη ιστορία του και ανέλαβαν να τον οδηγήσουν σ' ένα γειτονικό πύργο, που δεν ήταν άλλος από τον πύργο του Λέλλο.

Ο Πέτρος, φτάνοντας εκεί, ζήτησε να παρουσιάσθη άμέσως στον πυργδεσπότη, με το σκοπό να κάμουν έρευνα στο δάσος για την άνεύρεση της αγαπημένης του, την όποια δεν φανταζόταν ποτέ πως θάβρισε σόα και άδολαβη κοντά στη γυναικά του φίλου του.

Ο Λέλλο, μόλις είδε τα άγκαλιόματα, τα δάκρυα και τα φιλά των άδω έρσταν, που πέθαναν από τόσο μεγάλους κινδύνους, άποφάσισε να τους παντρήση, έστω και παρά τη θήλια των γονέων του Πέτρου. Έγινε μάλιστα ο ίδιος άνδρόγος των.

Ύστερα δέ από λίγες μέρες, παρέλαβε μετά της σύζυγου του το ζεύγος των νεονίκων και τους συνόδευε ως τη Ρώμη, όπου οι γονείς του Πέτρου τους δέχτηκαν με άνειπτη χαρά, γιατί τους θεωρούσαν χαμένους κ' άνεγνωρίσαν το γάμο τους.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ληθηρία είναι στη γυναικά φυσικό προτέρημα.

Τίποτε δεν μάς άνηδάξει περισσότερο, όσο το πρόσωπο που έπαυσε ν' άγαπούμε.

Ο άμαθής άνθρωπος είναι μηχανή που βροζαίνεται στα χέρια αυτών που τη χρησιμοποιούν για τα συμφέροντά της.

Το μεγαλύτερο αγαθή δεν έγκειται στην έξουσία, αλλά στην έλευθρία.

Η φράση παρακινεί τη γυναικά να είναι όφραια άν μπορεί και αρρώμνη άν θέλει, αλλά την ύποχροώνει να είναι εύθύλητη.

Τα φιλοσοφικά συστήματα είναι σκαλοπάτι, απ' όπου άνεβαίνουμε στην αλήθεια.

Το μέλλον μάς κρύβει, όπως κρύβουμε και μες το παρελθόν.

Το ταλέντο είναι τέχνη άδύναμη με έμπνευση.

Το καλύτερο είναι τέχνη άδύναμη με έμπνευση.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Ένας βασιλεύς καλέκαρδος και κοσμαγάπητος. Η περιέργεια του μικρού χωριάτη. Ο 'μπάρμπακς. Ο Έδουάρδος και η άκυγελού. Και λιγάκι 'θεριακλής. Ο καπνοπρημθευτής της Βασιλικής οικογενείας. Το πριγκηπικό δώρο, κτλ. κτλ.

Για τον βασιλέα της 'Αγγλίας Έδουάρδο Ζ', τον πατέρα του σημερινού, διαγούνται ότι ήταν πολύ άνοητόκαρδος άνθρωπος και άγαπούσε πολύ τους ύπαιθρους του.

Μία μέρα, κάποιος μικρός χωριάτης, έκανε δρόμο δεκαπέντε περίπου χιλιόμετρον για να δη τον βασιλέα, για τον όποιο είχε ακούσει τόσα καλά λόγια από τους σιναυπλέους του.

Όταν έφτασε τέλος στο μέρος απ' όπου του είχαν πει πως θα φανόυσε ο βασιλέας, κάθισε και περίμενε. Ο βασιλεύς όμως δεν φανόταν κ' ο μικρός άδυναχετούσε.

Επί τέλους είδε να περνάη απ' το δρόμο ένας χοντρός κύριος, με άπλο παρουσιαστικό, που έμοιάζε σαν χωριάτης.

— Δέν μου λέξ, μπάρμπακ, τι ώρα είναι; του είπε ο μικρός χωριάτης. Περιμένω τόση ώρα να ιδώ το βασιλέα, αλλά αυτός ο βλοημένος δεν φάηκε ακόμα.

— Αλήθεια; άπάντησε ο εμπάρμπακς. Γι' αυτό κάθησα δω πέρα; Χαρά στο κουράγιο σου!...

Και, δίνοντας στο μικρό ένα νόμισμα, πρόσθεσε:

— Πάρτο αυτό για τον κόπο που σ' έβαλα να με περιμένεις και πήγαινε γρήγορα στο σπίτι σου. Έγώ είμαι ο βασιλέας!...

Άλλοτε πάλιν όταν ο Έδουάρδος ήταν διάδοχος του 'Αγγλικού θρόνου, έκανε μία μέρα περίπατο μόνος του με τ' άμάξι του. Καθώς πήγαινε στο δρόμο, συνάντησε μία γορνά που βαστούσε ένα καλάθι μ' αυγά.

— Ανέβα επάνω γερόντισσα, της είπε, για να ξεκουραστής λιγάκι απ' το δρόμο.

Η γορνά δεν έγνωρίζε τον πρόγερτα και δέχτηκε μ' ευχαρίστηση την πρότασή του.

Όταν κάθισε στο άμάξι, ο διάδοχος γύμισε και της είπε:

— Τι έχεις μέσα στο καλάθι;

— Αυγά. Τάχα πάει στην άγορά, αλλά δεν πούλησα ούτε ένα.

— Αν είναι φρέσκα, μ' άρέσουν πολύ. Σεχούσε μου μερικά και θά σου δώσω την εικόνα της μητέρας μου.

Η γορνά κούταξε το σινομηλητή της μ' άπορία.

— Την εικόνα της μητέρας σας! του είπε. Και τι να την κόμω;

— Έ, που ξέρεις; Μπορεί να σου χρησιμεύη. Άφησέ με να πάρω μερικά αυγά και θά δής...

Ο πρόγερτα διάλεξε μερικά αυγά, κ' έπειτα όταν η γορνά κατέβρισε απ' τ' άμάξι, της έδωσε μία λίρα στερλίνα, πάνω στην όποια ύπηρχε η εικόνα της μητέρας του, της Βασιλίσσης Βικτωρίας.

— Νά η εικόνα της μητέρας μου! της είπε. Σας άρσσει!...

Ο Έδουάρδος Ζ' άγαπούσε πολύ το κάπνισμα και δεν άποχωριόταν ποτέ την πίπα του.

Μία μέρα όμως που είχε βγει έξω από το έξοχικό του κτήμα, στο Σάντγερμακ, και περπατούσε μαζί με το σκύλο του, παρατήρησε με λίπη του πως είχε ξεχάσει να πάρη μαζί του καπνό.

Πληρώσε τότε έναν απ' τους εργάτες του δρόμου που δούλευαν εκεί κοντά και του είπε:

— Μου δίνετε λίγο καπνό;

— Ευχαρίστος, ημνήστεται! άποκρίθηκε ένας απ' τους εργάτες, ο όποιος τον αναγνώρισε. Πάστε δσον θέλετε...

Ο πρόγερτα τον ευχαρίστησε για την προθυμία του κ' άπομακρύνθηκε φουδρός γιατί είχε να καπνίση.

Σε λίγες μέρες όμως ξεχάσε πάλι στην έπαυλή του την καπνοθήκη του και ζήτησε λίγον καπνό για να γεμίση την πίπα του από τον ίδιο εργάτη.

Ο εργάτης του έδωσε κ' αυτή τη φορά με προθυμία. Σε λίγο δέ γυρίζοντας σ' έναν συνάδελφό του του είπε άστεεινόμενος:

— Μπας και με πέσανε για προμηθευτή καπνού της Βασιλικής οικογενείας;

Την άλλη μέρα όμως δέχτηκε κατάπληκτος εκ μέρους του πρόγερτα ως δώρο μία καπνοσκούλα, με το μονόγραμμο του διαδόχου, γεμάτη καπνό εκλεπτής ποιότητος.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο Φλαμανδός ζωγράφος Βαν Ντύκ.

